

ZUZANA ŠTELBAŠKÁ

NECH UŽ MÁM DEŠAŤ!

ilustroval
TOMÁŠ KOPECKÝ

Albatros

Nech už mám desať!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Albatros

Zuzana Štelbaská
Nech už mám desať! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZUZANA ŠTELBASKÁ

NECH UŽ
MAM
DESAŤ!

The text is rendered in a bold, black, hand-drawn font. The word 'NECH' is on the top line, 'UŽ' is on the second line, 'MAM' is on the third line, and 'DESAŤ!' is on the fourth line. The letters are thick and irregular. The background behind the text is a grey, irregular shape. Various decorative elements are scattered around the text: a bone is positioned below the 'M' in 'MAM'; a star is to the left of the 'D' in 'DESAŤ!'; a crown is above the 'Ť' in 'DESAŤ!'; a smiley face is to the right of the 'Ť' in 'UŽ'; and several small stars and dots are scattered within the grey background.

ZUZANA ŠTELBAŠKÁ

NECH UŽ MAM DEŠAŤ!

ilustroval
TOMÁŠ KOPECKÝ

Albatros

Text © Zuzana Štelbaská, 2023

Illustrations © Tomáš Kopecký, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3316-8

ISBN e-knihy 978-80-566-3378-6 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3379-3 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3380-9 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

1. 4. 2022, PIATOK

Dnes mám narodky. Od našich som dostala tento denník.
Neviem načo.

Akože, čo si tu mám písať? Že mať narodky **PRVÉHO**
APRÍLA – na **DEŇ BLÁZNOV** – je tá najhoršia vec na svete?

Každý rok sa ma milión ľudí dookola pýta to isté:

„Ty máš dnes narodeniny? No to si asi robíš **SRANDU!!!!**“

Fakt **ÚŽASNE VTIPNÉ!**

Okrem toho mám dnes **DEVÄŤ**, a to je ešte **HORŠIE**.

Nechcem mať deväť. Deviatka je otrasné číslo. Nech už mám
DESAŤ!

2. 4. 2022, SOBOTA

Fakt neviem, čo tu mám čmárať. Dnes sa nič nestalo. Akurát som bola chvíľu vonku s babami z nášho klubu **KLV**. Dostala som od nich nálepku šteniatka, ktoré je strašne **ZLATÉ!** Nalepím si ho sem, nech nezabudnem, že mám **SUPER KAMOŠKY**.

3. 4. 2022, NEDEĽA

Pred rokom som na narodky dostala od našich dva plyšáky. To som sa s nimi mohla aspoň cez víkend hrať. Teraz mi dali **TOTO**. Denník. Keby som mala **DESAŤ**, určite by som už dostala kozmetiku alebo voňavú penu. Celý víkend by som strávila vo vani. Ale čo s denníkom? Aspoňže je na zámoček a dá sa zamknúť. Akože, mám dosť vecí, ktoré by som si možno aj chcela zapísať, aby sa k nim nikto nedostal. Napríklad... No, **AKURÁT TERAZ** ma volá mamka. Bežím, a keď sa vrátim, zapíšem si sem svoje najväčšie **TAJOMSTVO!**

7. 4. 2022, ŠTVRTOK

Absolútne **NEUVERITEĽNÉ!** Tento denník mám asi **ZA TREST!** Keď ma zavolala mamka, zamkla som ho. A odvtedy neviem nájsť kľúč!

Najprv ocko vymyslel, že ho **VYPÁČI** spinkou. O tom som nechcela ani počuť. Zámka sa má otvárať **KLÚČOM** a celú sobotu a nedeľu sme nerobili nič iné, len centimeter po centimetri prehľadávali izbu. Nemám ani šajn, kam mohol zapadnúť.

Potom mamka vyhlásila, nech ocko zámku **PREPÍLI**.

Chytila som **HYSÁK**. Akože, **PÍLIŤ** do zámky, ktorá má držať v tajnosti **CELÝ MÔJ SVET?**

„Ved' si tu pred pár dňami vystrájala, ako si ten denník ani nechcela,“ híkala mamka. „Čo teraz robíš drámu?!“

A hned' nato ocko: „Si strašná **BORDELÁRKA**. Stratila si si kľúč, **PROSÍM** – kúpiš si **NOVÚ** zámku za svoje vreckové.“

No, nech sa ma ešte raz niekto spýta, prečo chcem mať **DESAŤ**. Keby som totiž mala **DESAŤ**, tieto problémy by som vôbec **NEMUSELA RIEŠIŤ!**

Nakoniec som išla s mamkou do obchodáku, za vreckové som si kúpila novú zámku a ocko tú starú prepíliť. Teraz mám novú zámku s novým kľúčom.

Akože, pôvodne boli tie nové kľúče **DVA**. Jeden som ukryla do vedierka s fixkami. A ten druhý... **NO A ČO**, že ho **NEVIEM NÁJSŤ!** O druhom kľúči sa tu **NEMUSÍME VÔBEC BAVIŤ!**

8. 4. 2022, PIATOK

Našla som starý kľúč od prvej zámky. Bol v škatulke s gumičkami. Nechápem, ako sa mohol tak zamotať do vlasov... preto som ho predtým nevidela. Skoro som sa rozrevala, lebo ja som vlastne dosť **PORIADKUMILOVNÁ**, ale nikto to **NEDOCENÍ!**

9. 4. 2022, SOBOTA

NEZNÁŠAM UPRATOVANIE!

Mamku v sobotu chytá **TOTÁLNY** upratovací **OCHVAT**.

Keď úplnou **NÁHODOU** zabudneme v piatok niečo odložiť

alebo nájde večer na poličke **ZRNKO** prachu, tak nás v sobotu ráno budí s tým, že **ONA NEBUDE V NEDEĽU POČÚVAŤ VYSÁVAČ!**

Akože, ja teda nemusím počúvať vysávač ani **V SOBOTU.**

Ako vyzerá mamkin ochvat:

O ôsmej ráno nám vtrhne do izby a spustí: „Kristína, vstávaj a nepokúšaj sa ma naštváť! Poutieraš si tu prach, prinesieš do kuchyne všetok riad, ktorý po sebe umyješ a odložíš, nechcem na zemi vidieť jediný kus oblečenia, povysávaš-poukladáš-pozametáš-poutieraš-vydrhneš-vyčistíš-vyvetráš-poskladáš-blablbla!!!“

Toto nie je sobota. Toto je **TÝRANIE DETÍ!**

Ochvat je inak dosť super slovo.

10. 4. 2022, NEDEĽA

Spýtala som sa mamky, či by som mohla mať mačku.

„Mačka v byte? Čo ja viem,“ krútila nosom mamka. „Trápila by sa tu. Mačka potrebuje veľa priestoru.“

„Nech vám mačka ani len nenapadne,“ skočil do toho ocko.

„Mačka v byte lozí po kuchynskej linke, po sporáku, po riadoch. Neprichádza do úvahy!“

Som **ZDRVENÁ**. Mať mačku je jeden z mojich veľkých snov.

11. 4. 2022, PONDELOK

NAJHORŠÍ DEŇ V ŽIVOTE!

Cez matiku riešil klub **KLV**, čiže Kika + Lujza + Viki, ako sa máme rozdeliť na skupiny po dvoch, keď sme tri.

„Čo keby sme sa spýtali Emy, či by urobila dvojicu s jednou z nás?“ spýtala som sa báb.

„Lenže ja chcem byť s tebou,“ vyhlásila Lujza, „a Ema sa s Viki neznáša.“

„A prečo máš byť s Kikou ty a nie ja?“ oborila sa Viki na Lujzu.

„Tak sa spýtajme Sára,“ ponúkla som riešenie. Sára je tichá a nemá kamošky. Určite by hneď súhlasila.

„Sára minule všetko urobila skôr ako ja,“ odula sa Viki ešte viac. Neznáša, keď je niekto šikovnejší.

„No tak ty budeš vo dvojici s Lujzou a so Sárrou budem ja,“ vzdychla som.

„**NI-JEEEE!**“ zhúkla na mňa Viki, načo došla matikárka a dala nás do dvojíc s chalanmi. Celú hodinu som musela dýchať Oliverov **CESNAKOVÝ** dych. Myslela som, že **UMRIEM!**

Lujza bola s vysokým Samom, ktorý udrží pozornosť asi tak dve sekundy, takže všetko musela robiť sama, a Viki schytala Jana. Jano je v matike najlepší a vôbec ju k úlohe nepustil. Viki naňho nemala, takže sa celá **SPOTILA**, prestala rozprávať a už len škripala zubami.

„Tak vám treba, horenosky,“ šplechla Ema po matike.

Viki sa na ňu pozrela a od jedu tak **SČERVENELA**, až som sa zľakla, že jej začnú horieť uši. Do konca vyučka bola urazená, ofučaná a totálne **NEZNESITELNÁ!**

12. 4. 2022, UTOROK

V utorok mám plávanie. Nechodím tam dlho. Zatiaľ som bola len párkrát. No je to celkom fajn. Závisí od toho, ktorú máme trénerku. Trénuje nás buď **ANJEL**, alebo **DIABOL**. Dnes bola Anjel. Anjel je mladšia trénerka. Má dlhé rovné vlasy a všetkých v skupine volá „Zlatinko“ alebo „Ušiačik“. Kázala nám zaplávať dve dĺžky, ale mne to išlo tak dobre, že som zaplávala štyri. Anjel ma pochválila. Lenže na konci hodiny prišiel **DIABOL!** Kučeravá blond teta s rýchlym krokom nás volá „Hej, ty, červená čiapka“ alebo „Vnímaj ma, modré trenky“.

OTRASNÉ!

Keď už nemá toľko mozgových buniek, aby si zapamätala naše mená, mala by nás aspoň volať nejako normálne. Keď na mňa nabudúce zase zavolá: „Hej, ty, červená čiapka“, **PRISAHÁM**, že jej odvrknem: „**ČO CHCEŠ, MODRINA NA RIT/???**“
Mám totiž výborný pozorovací talent!

13. 4. 2022, STREDA

Zajtra sa začínajú Veľkonočné prázdniny, preto som komplet celý klub **KLV** mohla **TOTÁLNE** otráviť nárekom, že nebudem s nimi, ale s našimi strýkovcami. Dado je ockov brat, príde s Julkou, svojou ženou, a najrozmaznanejším deckom na celom svete. Už len to meno: **KONRÁD!** Prisahám, že tak by som nenazvala ani **PAPAGÁJA!**

14. 4. 2022, ŠTVRTOK, ZAČIATOK PRÁZDNIN

Tuším je čas spomenúť, že mám dvoch bratov. Majo je stredoškolák, a keď na chvíľu zabudne, že je v puberte, je hrozne super. Ďuri je škôlkar, trúba, slintoš, doliezač, opakovací somár a čertov spojenec. Majo je za odmenu a Ďuri je za trest, ale **TO SA MAMKA NESMIE NIKDY DOZVEDIEŤ!**

Keď prídu strýkovci, Dado s Julkou sa uložia na gauč a Konráda strčia k nám do izby. Konrád je od Ďuriho len o rok starší – čo je super výhoda, lebo sa spolu zahrajú a mne s Majom dajú pokoj. Lenže keď idú rodičia večer von, ostávajú nám krpci na krku, a to obaja **NEZNÁŠAME.**

„Akú dáme na nich stratégiu?“ spýtal sa Majo ticho.

„Môžeme ich trošku mučiť ešte predtým, než rodičia vypadnú. Nech vedia, čo ich čaká, a dajú pokoj,“ navrhla som, podľa mňa, dosť múdre riešenie.

„Budú vrešťať,“ vyviedol ma Majo z omylu.

„Ani ich nezavrieme do perináka?“

„E-e,“ pokrútil hlavou Majo.

„Ani im do postelí nedáme špendlíky?“

„Počúvaj, ségra,“ pozrel sa na mňa Majo, „ty si nejaká drsná.“ Hrdo som dvihla bradu. Je to **SUPER**, keď vás pochváli starší brat. „Pôjdeme na to inak,“ povedal nakoniec a obrátil sa ku krpatým. „Počúvajte, mudrlanti. Každý večer sa spod Ďuriho postele ozýva škrabanie. Takéto!“ Rytmicky zaškrabal nechtami o drevenú poschodovú posteľ.

„Vždy ma to zobudí a jasne tomu poviem, nech dá Ďurimu pokoj. Potom tá vec prestane škrabať. No keď budú s vami dvoma problémy, tak to nechám, nech sa to preškrabe cez stenu až do vašej postele.“

Krpci boli žalovať, ale nič im to nepomohlo. Rodičia mali k nám múdre reči a potom aj tak odišli, a keď sme zhasli, začal Majo škrabať o Ďuriho posteľ. Také ticho, aké nastalo, naša izba ešte **NIKDY** nezažila. Majo je totálny frajer a **ZAKLÍNAČ DETÍ!**

15. 4. 2022, VEĽKONOČNÝ PIATOK

POUČENIE: Keď malé deti uspiete príliš skoro, ráno vás zbuntošia už pred šiestou.

„Držte klapáčky!“ zahriakla som ich. Lenže vonku už bolo vidno a ani jeden sa ma nebál. Majo spal ako zabitý, a tak som si musela vypočuť **NAJDIVNEJŠÍ** rozhovor v dejinách ľudstva:

„Ty si už veľkáč?“ spýtal sa Konrád Ďuriho.

„Nie,“ pokrútil hlavou Ďuri. „Ja som stredňák.“ Nechápem, že nevie povedať normálne ‚stredňák‘. Učila som ho to minulý rok. Zjavne to bola **STRATA ČASU**.

„A nie si ešte malák?“ zachmúril sa Konrád.

„**NIE!**“ zahučal Ďuri, lebo pre stredňáka je malák už skoro nadávka.

„To je dobre,“ prikývol Konrád znalecky. „Maláci strašne revú. Keď sa hádajú, nevedia ešte povedať, kto je trúba, a potom v kuse revú. Ale nerevú všetci. Lenže tých, ktorí nerevú, nepočuť, lebo ostatní revú. Napríklad keď dostanú paradajkovú polievku a jeden povie, že ju nechce, tak aj ďalší začnú revať, že ani oni nechcú. A potom učka povie, že treba zjesť aspoň polovicu polievky, a už revú aj tí, čo boli ešte pred chvíľou ticho.“

„My máme v škôlke strašne malé stoličky,“ zadrel Ďuri úplne **OD VECI**. „Ale doma máme normálny nábytok,“ zdvihol ruky, akože čo on za to môže.

„Ja už som veľkáč,“ povedal na to Konrád. „Každý mi to v jednom kuse pripomína.“ A potom si vzdychol ako starý dedo a vyhlásil: „Ja už do škôlky chodím **STRAAAŠNE** dlho!“

Nato obaja vstali a išli si vypýtať raňajky.

Akože, pokecali si, ale každý bol pritom zjavne **V INOM SVETE**.

16. 4. 2022, VEĽKONOČNÁ SOBOTA

ASI MI PRASKNE BRUCHO! NEVIEM ANI DÝCHAŤ,
lebo sa nedokážem prestať smiať!

Dnes bol celkom v pohode deň, ale odkedy Majo nazval Konráda „**TY KOŇO**“, chytila som totálny **REHOTOVÝ** ochvat!

17. 4. 2022, VEL'KONOČNÁ NEDEĽA

Včera sa mamka na mňa hrozne naštvála. Večer som dostala polhodinovú prednášku. Akože, trestať decko za to, že si upevňuje zdravie **SMIECHOM**, mi pripadá totálne **NEMIESTNE!**

Bolo to takto:

Konráda s Ďurim nám fotrovci zavesili na krk až poobede. Majo ich zobral na chvíľu na ihrisko, čo bolo super, lebo som aspoň mohla zavolať **KLV**. Viki nebola doma, ale Lujza zdvihla. Prezradila mi, že chalani z našej triedy sa chystajú zajtra obísť niekoľko dievčat. Lenže my nevieme, či sme medzi nimi, a tiež nevieme, či máme preto **TRPNUŤ**, alebo by sa nám malo **ULAVIŤ**. Na Veľkonočný pondelok u nás ešte žiadny spolužiak nebol. Lujze som povedala, že sa na to spýtam Maja.

Potom sa chalani vrátili a ja som na tú otázku celkom zabudla, lebo Majo vyhrabal krpcom starú detskú knihu s úlohami a začala sa komédia.

Na Konráda vyšiel test pamäti. Bol tam nakreslený akože zámok a v každom okne sedela nejaká rozprávková postava: trpaslík, šašo, vodník, ježibaba, Popoluška a podobne. Konrád si ich mal zapamätať, a keď sa strana otočila, bol na nej ten istý zámok, ale s prázdnyimi oknami. A Konrád mal povedať, kto tam bol predtým nakreslený. Akože, šlo mu to celkom v pohode, ale odrazu sa totálne

zasekol a strčil si **DVA PRSTY DO NOSA** – každý do jednej dierky.

„Čo robíš?“ spýtal sa ho Majo prekvapene.

„Neviem si spomenúť, kto tam býva,“ ukázal Konrád na jedno okno.

„Šak veď dobre, ale čo tie prsty v nose?“ capol mu Majo po ruke.

„**NECHAJ!**“ oboril sa naňho Konrád a okamžite si vrátil prsty späť do nosa. „Býva tam Dlhý, Široký a...“ Zase stíchol. Prstami si ešte viac pomrvil v nose. Mal ich tam strčené tak hlboko, že mu už nebolo vidieť nechty.

„Budeš mať tie dierky jak **KONSKÉ NOZDRY**,“ krútil hlavou Majo.

Konrád sa nedal vyrušiť a nakoniec víťazoslávne zvolal:

„Býva tam Dlhý, Široký a **TRIPISHLAVÝ!**“

„**JAKÝ?**“ zvyškli sme s Majom naraz a chytili **HYSÁK**.

„Tripishlavý!“ trval Konrád na svojom, „taký, čo má **TRI HLAVY**. Jednu dlhú, druhú širokú a tretiu **NEVIEMAKÚ!**“

A vtedy Majo vyhlásil: „No, **TY KOŇOI!**“ a obaja sme vedeli, že je to skratka Konrádovho mena, ktorá presne zapadá do toho, ako si z nosa vyrába konské nozdry. Konrád sa rozreval a bežal žalovať. Lenže my s Majom sme sa už **OCHVÁTILI** zo smiechu a mamku skoro trafil šľak.

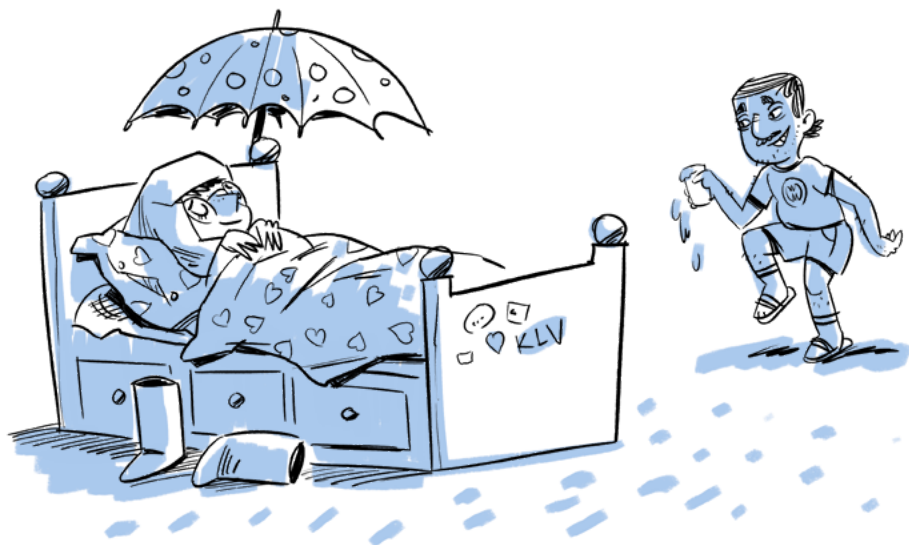
18. 4. 2022, VEĽKONOČNÝ PONDELOK

TOTO MAJOVI NIKDY NEODPUSTÍM!!!

Bola najväčšia chyba na svete, že som sa Maja hneď nespýtala, ako to chodí s babami a chalanmi na Veľkonočný pondelok.

To, že ma ocko príde obliať do postele, už dobre viem a bola som pripravená. Pod vankúš som si schovala pršiplášť a **NAŠŤASTIE** som sa zobudila dosť skoro, aby som ho na seba navliekla. Ocko potom na mňa vylial pohár vody, ale ostala som suchá, **HEHEHE**.

Ďuri je úplne **NEMEHLO**. Namiesto mňa obliať ockovu košeľu a musel aj s Konrádom absolvovať potupné oblievačkové záučanie v kuchyni, aby nespravili hanbu na návšteve.

Najviac super bol Majo, ktorý ma ráno len ofrckal jedným prstom, lebo sa vraj šetrí na spolužiačky.

Potom naši aj so strýkovcami a krcami konečne vypadli z bytu, lebo šli oblievať a vyjedať babky, a mňa čakal **VEGET** pred telkou.

Lenže len čo sa všetci **VYTREPALI PREČ**, v byte ostalo divné **TICHO**. Určite to každý pozná. Také ticho, ktoré je skrátka **DIVNÉ**, lebo to nie je **NORMÁLNE** ticho, ale **TOTÁLNE PODOZRIVÉ**.

„Majo?“ zavolala som na brata.

Ešte chvíľu ticho pokračovalo a potom sa ozvalo známe šťuknutie kľučky na dverách našej izby. Spoznala by som ho aj o polnoci, aj keby som bola úplne slepá a hluchá.

To šťuknutie sa nedá s ničím pomýliť. Lenže to šťuknutie bolo **DIVNÉ** a mne sa rozbúchalo srdce. Čo keď je v byte